

Verlag bezoek Vision India – 14 april 2010

Vanwege een wegomlegging moesten we vandaag een andere route nemen naar Vision India, dwars door de 'achterbuurten' van Whitefield. In een half uur trok een andere wereld zich als een film aan me voorbij: oneindig veel stalletjes waar mensen van alles en nog wat verkopen, veel kinderen op straat omdat het vakantie is, de enorme zoi op straat, verkeerschaos, koeien en honden ertussendoor, de kleurig geklede vrouwen en de mannen in de traditionele squat-houding met een kopje koffie. Na 3 jaar kan ik er nog steeds ademloos naar kijken.

Entree van het Abayashram

Het Abayashram van Vision India ligt in Kattamnallur, een dorp opgeslokt door de bebouwing van Bangalore. Het ligt op het punt waar 2 uitvalswegen naar het oosten uit Bangalore elkaar kruisen: de Old Madras Road and de Whitefield Station Road. Daarna begint zo'n beetje het platteland.

De locatie is ideaal: de stilte van het platteland die de vrouwen nodig hebben om tot rust te komen en voldoende land om dingen te verbouwen. Daarnaast dicht genoeg bij de faciliteiten van de stad.

Zie Google maps:

<http://maps.google.com/maps?cid=14762003750434206750&q=Abayashram&sll=13.052535,77.765629&ssp=0.002582,0.004377&ie=UTF8&hq=Abayashram&hnear=&ll=13.05287,77.764771&spn=0.002582,0.004377&t=h&z=18&iwloc=A>

Jobi zit al op me te wachten. Ik krijg zoals gewoonlijk weer een kopje 'black thee' zonder suiker. We praten wat over koetjes en kalfjes en dan over naar de zaken: de fondsenwerving! Ik laat hem trots het ontwerp van de folder zien die Tjerk en Natalie gemaakt hebben. Jammer genoeg geeft de print van mijn kopieerapparaat hem waarschijnlijk niet echt een goed beeld hoe die folder er straks uit komt te zien. Ik vertel dat we ook bezig zijn met de website en dat we langzaam aan zijn begonnen met de fondsenwerving. Hij wiebelt op de typisch Indiase manier zijn hoofd van links naar rechts, waaruit ik opmaak dat hij er blij mee is. Maar ik bespeur ook een 'eerst zien dan geloven'-houding.....

We praten nog eens door over de vraag waar we hem nou het beste mee kunnen helpen. Voor hem is dat duidelijk: met een bijdrage in de lopende kosten van het Abayashram. Hij vertelt dat zijn grootste probleem is het vinden (en betalen) van goed personeel. Hij had een nieuwe gediplomeerd verpleger gevonden en die was bereid voor 10.000 rupees per maand te komen. Maar dat is het dubbele van wat hij kan betalen. Het gangbare salaris voor een verpleger ligt nog hoger, tussen de 15.000 en 30.000 rupees (tussen de 250 en 500 euro) per maand. Hij heeft op dit moment 5 man/vrouw personeel: 1 sociaal werker, 2 verpleegsters, 1 activiteitenbegeleidster, 1 huishoudelijke hulp. Daar zou tenminste nog 1 verpleegster en een huishoudelijke hulp bij moeten, en bij voorkeur nog een sociaal werker annex activiteitenbegeleider. Hij is als de dood dat Sandy (de activiteitenbegeleidster) hem gaat verlaten. Zij is al vanaf het begin bij Abayashram, maar kan haar gewoonweg niet voldoende salaris bieden.

Eén van de vrouwen krijgt looptraining op de hometrainer van begeleidster Sandy

Ik probeer hem duidelijk te maken dat wij als Stichting Kettingreactie hem heel graag financieel willen helpen maar wel de garantie willen dat het geld goed terecht komt. We moeten op een of andere manier zichtbaar kunnen maken aan onze donateurs waar het geld aan wordt besteed. Ik stel voor om vooral veel foto's te maken en te publiceren op de website, en dat vindt hij een goed idee. Verder vraagt hij om vooral zoveel mogelijk mensen langs te laten komen en het met eigen ogen te zien.

De begroting per maand is op dit moment 75.000 rupees (ongeveer 1200 euro). Daar wordt alles van betaald: huur (6000 rupees), salarissen, voedsel en medicijnen. Zij krijgen een vaste bijdrage van 10.000 rupees voor medicijnen en de rest sprokkelen ze elke maand bij elkaar aan giften. Het wordt elke maand moeilijker vanwege de enorme inflatie, prijsstijgingen (bijv. de melk is afgelopen week maar liefst 2 rupees (=3 eurocent) in prijs gestegen, en het groeiend aantal patiënten (inmiddels 35).

Deze tandem wordt gebruikt voor fietstraining: een vrouw voorop en een begeleider achterop.

Daarna praten we nog over goederen die gewenst zijn. Een UPS staat nog steeds hoog op het verlanglijstje. Daarnaast een dvd-speler (om de patiënten gericht naar bepaalde programma's te kunnen laten kijken). En ook nog steeds de auto. De directeur van Innova was op bezoek geweest bij het Abayashram en was bereid een auto met flinke korting te leveren (zou dan ongeveer op 16.500 euro komen)

En we praten over de langere termijn wens van een eigen pand, op een stuk grond van ongeveer 2 hectare. Als Jobi daar over begint, beginnen zijn ogen te glimmen: een pand waar 50 patiënten kunnen wonen, 4 patiënten per kamer (en niet zoals nu allemaal op 1 grote slaapzaal!), een eigen afdeling voor het personeel, aparte kamers voor medisch onderzoek (en niet zoals nu in de slaapruijnte van het personeel!) en een grote activiteitenruimte (en niet zo'n bedompte donkere ruimte zoals nu). Ik vertel dat wij als Stichting Kettingreactie dit heel graag willen realiseren. Maar we hebben iemand nodig die dit project kan gaan trekken, en mensen van bijv. de Whitefield Lions club of de Whitefield kerk die advies kunnen geven en kunnen lobbyen. Kortom: dit gaat tijd kosten. En uiteraard een hoop geld.

Jobi vertelt nog over de 2 andere projecten van Vision India:

Het Daisy Day-Care Centrum in Sagar (250 km ten westen van Bangalore), waar momenteel 9 geestelijk gestoorde jongeren worden opgevangen en een soort onderwijs krijgen. Het centrum is nu min of meer financieel zelfstandig. Jobi gaat er af en toe nog heen voor advies.

Het andere project is nog in de beginfase: het opvanghuis voor de Devidasi meisjes (de tempelbruiden) die HIV-besmet zijn. Ze hebben een geschikte ruimte gevonden in Bidar (een dag reizen, ten noorden van Bangalore). Bidar is een totaal onontwikkeld gebied waar amper onderwijs beschikbaar is. De levensomstandigheden daar zijn onvoorstelbaar en de nood is hoog. Jobi kent een goede sociaal werker die bereid is daar te gaan werken. Het doel van het project is vooral ook voorlichting. De meisjes zijn totaal onwetend. Maar ook dit heeft nog tijd nodig. Het is zo verschrikkelijk ver weg, en Jobi is nodig in het Abayashram. Dat is de basis voor Vision India en al Jobi's energie is op dit moment nodig om dat draaiende te houden.

Inmiddels is de stroom voor de 3^e keer uitgevallen en is de fan er weer mee opgehouden. Het is buiten zo'n 38 graden en binnen beslist niet koeler. Pff, tijd om weer in mijn airconditioned auto te stappen. Ik ga wederom weg met een brok in mijn keel en diep onder de indruk van de inzet en goede wil van Jobi en de andere mensen van Vision India.